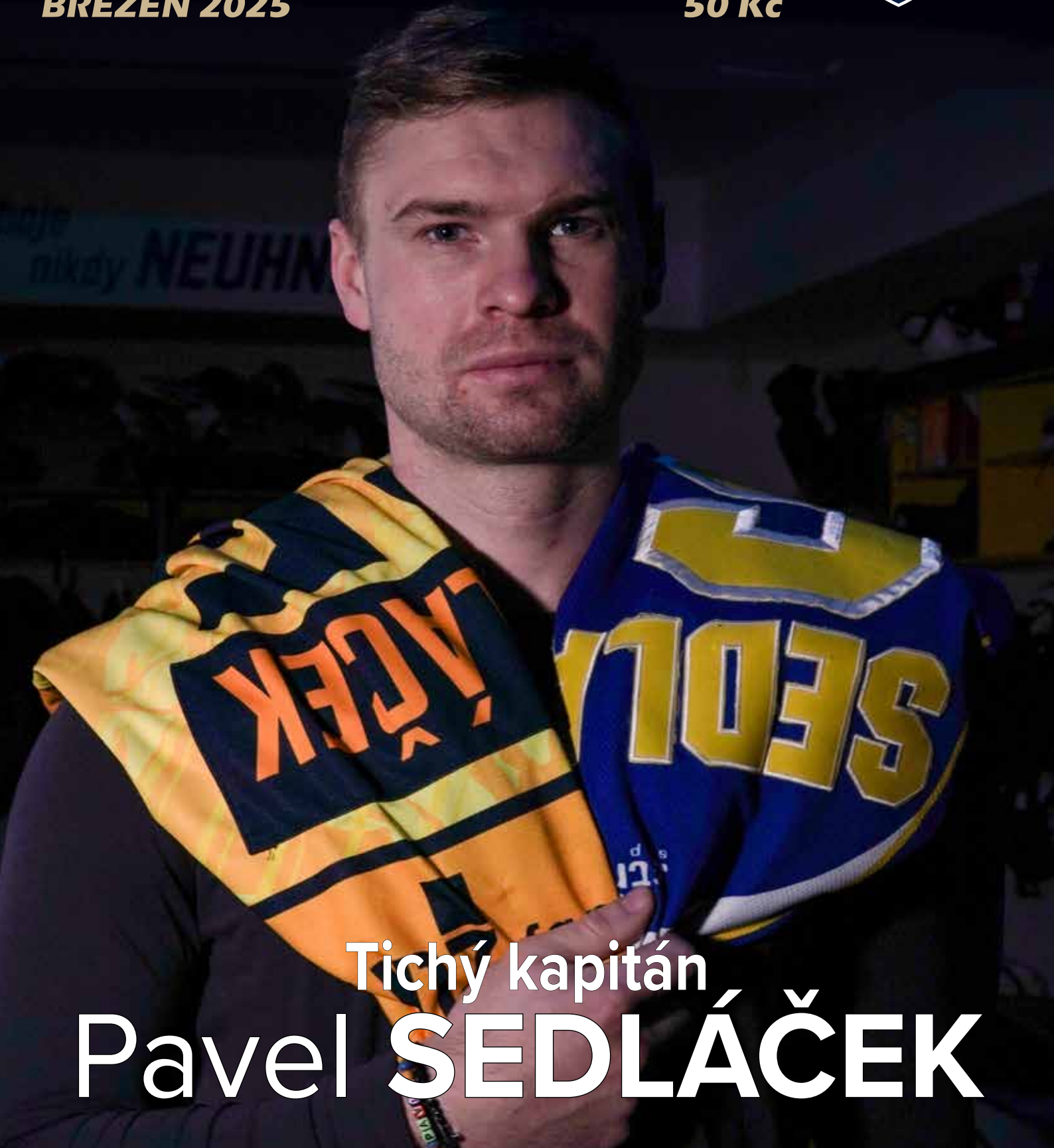

MAGAZÍN **BERAN**

BŘEZEN 2025

50 Kč

Tichý kapitán
Pavel SEDLÁČEK

Berani srdcem: P. Berger & V. Šmicer   **5 NEJ:** Michala Gaga

Vážení partneři a fanoušci, kteří žijete zlínským hokejem,

základní část sezony 2024/25 je za námi. S 97 body jsme dosáhli významného progresu – o 21 % lepšího výsledku než v předchozích dvou letech. To je důkaz, že tvrdá práce celého týmu, podpora fanoušků i stabilní zázemí klubu přináší ovoce. Přesto dobře víme, že největší výzvy teprve přicházejí.

Play-off je klíčový moment sezony. Každý zápas, každý souboj, každý detail – to vše nyní získává zcela jiný rozměr. Právě tyto okamžiky dělají hokej jedinečným. Napětí v aréně, odhodlání hráčů na ledě a bouřlivá podpora tribun – to je atmosféra, která nás žene kupředu a kterou věřím, že od počátku play-off budeme sledovat na našem stadionu.

Podpora fanoušků byla po celou sezónu mimořádná, za což Vám mnohokrát děkujeme. Průměrná návštěvnost vzrostla na 3 008 diváků na zápas, což nám přineslo první příčku v návštěvnosti Maxa ligy. Pro nás to znamená meziroční nárůst o 25 %. To je jasný signál, že zlínský hokej má stále silnou fanouškovskou základnu a že máme potenciál mířit ještě výš.

Naše ambice jsou jasné, ale cesta zpět do extraligy nebude snadná. Současný systém baráže je velkou výzvou a víme, že vyžaduje změnu. Pravidelně jednáme se zástupci extraligy, svazu i klubů Maxa ligy o tom, jak vytvořit spravedlivější model postupu. Je to složitý proces, ale my se nevzdáváme – stejně jako na ledě.

Velký respekt patří také naší mládeži a jejím trenérům. Junioři si v dramatickém závěru základní části vybojovali play-off extraligy, devátá třída si zajistila postup s velkým předstihem a pevně věřím, že do vyřazovacích bojů se probouje i náš dorost. Navíc jsme obdrželi nejvyšší možné ocenění akademie AAA od Českého svazu ledního hokeje, což potvrzuje kvalitu naší práce s mládeží. Aktuálně máme největší členskou základnu a nejširší spektrum mládežnických kategorií v rámci České republiky, což je jasný důkaz, že zlínský hokej má silné základy pro budoucnost.

Stojíme před nejdůležitější fází sezony. Ukáže se charakter týmu, síla klubu a podpora celé fanouškovské komunity. Věřím, že máme na to, abychom udělali další krok vpřed naší budoucnosti.

Pojďme společně bojovat o úspěch. Teď je náš čas!

Bc. Jan Pravda
generální manažer

MAGAZÍN

BERAN

BŘEZEN 2025

Příběh hokejového života

4 Pavel Sedláček

5 NEJ

8 Michal Gago

Partneři Beranů

14 Jiří Korec

Berani srdcem

18 V. Šmicer a P. Berger

Zpoza opony

8 Radek Pšurný

Fotogalerie

26 Nejen hokej

Berani ve světě

28 Adam Barvík

Berani srdcem

32 Zdeněk Hábl

Z naší mládeže

36 Hokejové slečny

Z naší mládeže

39 Mládež v play-off

Vydavatel

Berani Zlín, s. r. o.
Březnická 4068, Zlín

Evidenční číslo

MK ČR E 23339 (periodicita 4× ročně)

Šéfredaktor

Vojtěch Gargulák

Redakce

Libor Kožík, Michal Kobylík, Jakub Kudláč

Grafika a sazba

Libor Kožík, Vojtěch Gargulák

Kontakt na redakci

marketing@beranizlin.cz

Fotografie

Vojtěch Gargulák, Petr Koval,
archiv A. Barvíka

Korekce

Veronika Kožíková, Michal Kobylík

Tisk

EUR, s.r.o.

J. A. Bati 5542, 76001 Zlín
euraprint.cz

Příběh hokejového života

Táta od rodiny

Málokdo toho ve zlínské hokejové kabině za poslední dobu zažil tolik jako on. Poprvé do ní Pavel Sedláček vstoupil už v devatenácti letech, o jedenáct let později přijal roli kapitána. Množství kanadských bodů od něj nečekejte, srdce fanoušků si získal svou neúnavnou pracovitostí a svědomitou hrou ve prospěch celého týmu. Nyní třicetiletý odchovanec líčí svůj poutavý životní příběh, jehož většina kapitol se psala právě v prostředí Baťova města.

Vojtěch Gargulák; foto: archiv klubu

Od malička jsem byl rodinný typ. Vyrůstal jsem v relativně skromných podmínkách na sídlišti v Luhačovicích v bytě 3+1, v pokoji se dvěma staršími sourozenci. Naše rodina nikdy nebyla nijak zámožná, ale nic nám nechybělo. Brácha se ségrou jsou o dost starší, takže jsem byl rodinný benjamínek a oni na mě dávali pozor. Samozřejmě sourozenecké škádlení probíhalo na denním pořádku, občas jsem dostával celkem sodu, ale bylo to moc fajn dětství.

Většinu času jsem trávil s kamarády venku, kde jsme hrávali hokej, fotbal, na schovku nebo prostě něco vymýšleli. Největším trestem pro mě bylo, když mi naši zakázali jít ven, protože jsem něco provedl nebo přinesl špatnou známku.

Když jsem přišel ze školy, hodil jsem aktovku do rohu, rychle napsal úkoly a hned jsem běžel zvonit na ostatní, ať už jdeme ven. Byli jsme spolu fakt pořád, i když pršelo, tak jsme si povídali na chodbě, nikdy jsme nebyli zalezlí doma. S některými kamarády jsem stále v kontaktu a vždycky, když se k našim vracím, tak na to nostalgicky vzpomínám.

Rád vzpomínám i na své sportovní začátky.

Ke sportu jsem měl blízko vždycky. Pokaždé, když se táta díval v televizi na sport, tak jsem běhal kolem něj s hokejkou nebo balónem. Zejména hokej se mi zalíbil natolik, že jsem si ho za každou cenu chtěl vyzkoušet, a tak mě naši přihlásili do přípravy v Uherském Brodě.

„Hokej je týmový sport a dobře fungující kolektiv je naprostý základ.“

Chytlo mě to okamžitě.

V Brodě jsem nakonec zůstal až do čtvrté třídy, pak jsem odešel na sportovní základku do Zlína a začal hrát tady. Do toho jsem se začal věnovat i fotbalu, hrál jsem za žáky v Provodově, kde žije má babička.

Přes týden škola a hokejové tréninky, o víkendy zápasy v hokeji i fotbale. Prostě pořád jsem někde byl. Vydržel jsem to takhle až do dorostu, pak jsem se při fotbale zranil a přestal s ním, protože jsem nechtěl riskovat, že bych chyběl na hokeji.

Člověku to ale do života dá strašně moc.

Do třídy jsem chodil třeba s Pacou Urbancem, se kterým jsme pak strávili spoustu let v týmu, a nakonec se dostali i do zlínského Áčka. Měli jsme skvělou partu, dodnes si občas zavzpomínáme

na všechny ty zážitky a vylomeniny, které jsme tehdy natropili. I na tom pak stály úspěchy, kterých jsme společně dosáhli. Hokej je totiž týmový sport a dobře fungující kolektiv je naprostý základ.

Naše generace byla obecně velice silná. Už kluci z ročníků před námi byli svým způsobem našimi vzory, sbírali totiž jeden úspěch za druhým a my se jim chtěli minimálně vyrovnat.

Hlavním lákadlem byl ale samozřejmě A-tým, který ve Zlíně vždy stál na odchovancích. Vnímali jsme, když se tam postupně probíjávali kluci jako Petr Holík, Tonda Honejsek, Petr Zámorský a další, a to nás motivovalo, protože jsme se tam chtěli dostat taky a viděli jsme, že ta cesta tam je.

Přitom já jsem nikdy nepatřil mezi ty nejvýraznější střelce a tahouny útoku. Vždycky jsem měl radost, když jsme dali gól jako tým, nešlo mi o nějaké osobní úspěchy. Pamatuju si na jeden moment, když jsme v sedmé třídě hráli v útoku s Davidem Juríkem a Danem Pešatem a často jsme zápasy rozhodovali.

A právě po jednom takovém zápase za námi přišel Davidův táta a říkal, že by mi kluci měli poděkovat za ty góly, které dali. David s Danem nejdřív nechápali proč, on ale viděl tu černou práci, kterou jsem na ledě odváděl, puky, které jsem vybojoval a tušil, že bez toho by ty góly nedali.

Viděli to i trenéři a myslím, že si tohoto mého

přístupu cenili. Každý mladý kluk totiž přirozeně tíhne k tomu, aby dával góly a byl vidět a takových defenzivnějších typů, jako jsem já, tam tolik nebylo. Často jsem tak hrával i se staršími ročníky a většinou nastupoval vedle hráčů, kteří byli produktivní a já tam plnil tuto svou roli.

Přesto jsem si nebyl jistý, jakým směrem se má kariéra bude odvíjet.

Když totiž trenéři z našeho ročníku vybírali hráče z mladšího dorostu do staršího, byl jsem jeden z mála, které nevybrali. Byl jsem z toho trochu špatný a přemýšlel, jestli vůbec má cenu ještě hokej hrát. Nakonec jsem to ale překousl a dobře jsem udělal.

Další sezóna pro mě totiž byla přelomová.

Nejen, že mě vzali, pan Šolc si mě dokonce

vytáhl do juniorky a já tak prakticky celou sezónu odehrál v ní.

Na play-off a následné mistrovství republiky jsem se vrátil do staršího dorostu, a tam jsem získal zážitky, na které nikdy nezapomenu.

Semkli jsme se jako tým a v play-off společně ustáli i velmi těžké chvíle, kdy se nám tolik nedařilo. Když jsme pak odjížděli na finálový turnaj, věděli jsme, že když budeme chtít a půjdeme si za tím, můžeme celou ligu vyhrát.

Poslední sekundy posledního zápasu proti Litvínovu. Vedeme 3:2, titul máme na dosah. Mám puk na hokejce a přede mnou zírám... prázdná branka.

Takovou euforii jsem do té doby ještě nikdy nezažil. Přede mnou stál Michal Popelka, já na něj skočil, spadli jsme na zem a pak už na nás postupně naskákal celý zbytek týmu. Opravdu krásný zážitek.

To, co následovalo, už tak krásné nebylo. (smích)

Když jsme přijeli do Zlína, hned jsme zapadli do jedné restaurace a oslavy mohly začít. Samozřejmě jsme tehdy ještě nebyli plnoletí, asi ale můžu přiznat, že o kofole jsme ten večer nezůstali.

Skončilo to všelijak, pokračovali jsme dál a pak si

jen pamatuju, jak nás po městě nahánějí policisté. (smích) Nic hrozného jsme neprovedli, jen se asi někdo porval, jak jsme ale zpanikařili, tak jsme se všichni rozutekli a oni nás postupně chytali. Což teda nebylo nic těžkého, měli jsme všichni odbarvené vlasy, tak nebyl úplně problém nás identifikovat. (smích)

Hokejově nám tento úspěch nicméně otevřel mnohé dveře. Všimli si mě trenéři mládežnických reprezentací, s nimiž jsem začal pravidelně jezdit na kempy a turnaje. Hned třikrát jsem si v různých kategoriích zahrál i na mistrovství světa, což je teda pro každého kluka obrovská škola.

Connor McDavid, Jack Eichel, Seth Jones, Filip Forsberg...

Když se zpětně podívám, s kým jsem to tam byl na ledě a vidím jména, která dnes každodenně plní novinové titulky, tak se nestačím divit. Už samotné srovnání toho, jakým systémem jednotlivé týmy hrály, pro mě bylo velkou zkušeností.

S agentem jsme se bavili, že kdybych chtěl, tak mě napíše na draft kanadských juniorek a třeba by si mě někdo vybral. Já o tom ale ani nepřemýšlel. Přece jen jsem byl spíš domácí typ člověka a ani daleké cestování na ty jednotlivé reprezentační turnaje mě nijak zvlášť nenaplnňovalo. Doma jsem tady a hnát se za kariérou někam daleko jsem

nikdy nechtěl. Snem pro mě bylo zahrát si za Zlínské Áčko.

Tento sen se mi splnil v momentě, kdy jsem to čekal asi nejméně.

V roce 2013 jsme s juniorkou skončili hned na začátku play-off, pak jsem šel odehrát semifinále druhé ligy do Přerova, kde jsme taky vypadli. Měl jsem tedy volno, sledoval jsem, jak se klukům z Áčka daří a najednou jsem viděl, jak se v semifinále proti Třinci zranil Tonda Honejsek. V tu chvíli jsem ještě netušil, co to pro mě bude znamenat.

„Zítra přijď na trénink.“

Tak zněla strohá slova vedoucího mužstva pana Šolce, když mi po onom zápase volal.

být a zahrát si za mateřský klub v takovém zápase před tolika lidmi, pro mě znamenalo strašně moc.

Posléze jsem naskočil i do následné finálové série s Plzní, v rozhodujícím sedmém zápase jsem ale nehrál. Stáli jsme s ostatními klukama u střídaček a sledovali to všechno zpoza mantinelu. To míšení nervozity, nejrůznějších možných emocí s vědomím, že se můžu jen dívat a samotný výsledek nijak neovlivním, bylo velice zvláštní. Věřil jsem, že to zvládneme, bohužel se to ale nepovedlo. Titul si na mě zkrátka počkal, až o něj budu hrát na ledě. A dlouho čekat nemusel.

Už o rok později jsem si totiž ty emoce mohl vychutnat hezky přímo ze střídačky. Bylo to něco neskutečného. Pro Čáju a další starší borce byl ten titul úžasným vyvrcholením kariéry a splněním snu, pro nás mladé především fantastický zážitek

„Stadion narvaný až po střechu, burácející kotel, elektrizující atmosféra... Komu by se v takové situaci nerozklepala kolena?“

Moc jsem doufal, že taková šance přijde. Že ale přijde během vyhozeného play-off v sezóně, kdy jsme jedním z adeptů na titul, by mě nenapadlo.

V šoku jsem ze sebe jen vykoktal pár vět o tom, že jsem už odevzdal všechnu výstroj, on mi řekl, že kustod mi všechny věci zajistí a bylo hotovo.

Když jsem poprvé přišel do kabiny, byl jsem z toho hodně vykulený. Já, Pája Sedláček z Luhačovic, jsem se najednou ocitl mezi takovými borci jako Čajánek, Leška, Balaščík, Hamrlík... Prostě samé osobnosti, jejichž plakáty si kluci naší generace věšeli na stěny ve svých pokojích.

Hlavně Petr Čajánek pro mě byl obrovská autorita. Spolu s Jiřím Dopitou to byl od malička můj největší idol, sledoval jsem ho ve Zlíně i pak v NHL a jeho hra mě fascinovala. A najednou jsem seděl v kabině kousek od něj.

Ze začátku jsem ani nevěděl, jestli jim mám říkat ahoj, nebo dobrý den. (smích)

Stadion narvaný až po střechu, burácející kotel, elektrizující atmosféra... Komu by se v takové situaci nerozklepala kolena?

Mně tedy ano. Nervózní jsem před svým prvním zápasem rozhodně byl, a to i přesto, že jsem byl jen třináctý útočník a na led se nakonec dostal až na posledních pár střídání, když už bylo o výsledku rozhodnuto. Zážitek to ale byl obrovský, už jen tam

a velká motivace do budoucna. Když jsme v poslední minutě pátého zápasu s Kometou naskákali na led a pak postupně všichni před nadšenými fanoušky zvedali nad hlavu ten nádherný pohár... To byl asi nejkrásnější hokejový moment, jaký jsem kdy zažil.

V následujících letech jsem ale zdaleka nic jistého neměl. Rok jsem strávil na hostování v Havířově a do extraligy si mě stáhli jen na pár zápasů. Pak jsem navíc nedostal novou smlouvu a angažmá jsem sehnal až ve druhé lize v Šumperku.

A tak se mi opět v hlavě rojily myšlenky, které zpochybňovaly mou hokejovou budoucnost.

Ani tentokrát jsem to ale nevzdal a rozhodl se to ještě rok zkusit. A znovu se to vyplatilo.

Velký podíl na tom má Robert Svoboda, který mě trénoval ve Zlínské juniorce a na podzim 2016 převzal také A-tým. Právě on si mě vytáhl zpátky do týmu, dal mi pár zápasů, které se mi docela povedly, a tak se naskytla možnost vrátit. Na rovinu říkám, že kdyby to tehdy nevyšlo, asi už dnes hokej dávno nehraju.

Jak už jsem říkal, nikdy jsem nijak nebazíroval na tom, abych dával góly, byl jsem prostě spokojený, když se dařilo týmu a já byl jeho součástí. Přiznám se ale, že když jsem i po skoro čtyřech letech od svého debutu na svůj první gól za A-tým stále čekal, trochu mě to znervózňovalo.

Bylo to nepříjemné, trochu jsem o sobě začal pochybovat, nechtěl jsem dostat nálepku toho, který ten gól prostě nikdy nedá. Podařilo se mi to až právě pod panem Svobodou, navíc symbolicky opět proti Třinci, kde mi nahrál Jira Marušák a já vystřelil a dal vytoužený gól. Radost byla velká ze srdce mi spadl velký kámen.

Měl jsem štěstí, že jsem se pak ve Zlíně usadil. Tento sport totiž umí být hodně neúprosný. Jako hráč v něm máte jen pramálo jistot, všechno se neustále mění. Nikdy nevíte, s jakým trenérem si sednete, kolikrát žijete ve strachu, že kdykoliv může přijít jediný telefonát, který vás ze dne na den přestěhuje na opačný konec republiky. Pro člověka jako já to není nic příjemného.

V týmu jsem si časem získal pevnou roli, když pak ale tým v jednotlivých sezónách výsledkově uvažoval, a nakonec i spadl do první ligy, hodně mě to mrzelo.

Po sestupu to také bylo těžké. Nezachytili jsme start, nedařilo se nám. Pak se do toho vyměnilo celé vedení klubu včetně trenérů a chvílemi pro nás nebylo jednoduché se soustředit jen na hokej. I přes tyto nepříjemnosti jsme se ale na poslední chvíli vzchopili a vybojovali postup do play-off,

Vyhrocenou finálovou sérii jsme nakonec zvládli. Scény z prodloužení šestého finále, kdy Martin Novotný svou životní trefou poslal celý stadion do úplně nové dimenze sportovního nadšení, si budu pamatovat navždy.

Bylo to opravdu nádherné a strašně moc jsem si to chtěl užít. Tentokrát jsme ale věděli, že zdaleka nekončíme a čeká nás ještě baráž o extraligu.

V té už nám chyběly síly. V tomto nastavení je těžké přes baráž projít. Po náročném play-off, v němž jsme jeli na doraz a spousta kluků hrálo i přes zranění, už jsme zkrátka neměli z čeho brát.

Věřím ale, že i tato zkušenost nám v mnohém pomohla a do budoucna z ní můžeme těžit. Že i když návrat do extraligy je nesmírně těžký, není to nic nemožného.

Když jsem jako malý hleděl na Petra Čajánka, nikdy by mě nenapadlo, že stejné „Céčko“ na prsou budu jednou nosit i já. Nikdy jsem takové ambice neměl, je to pro mě ale obrovská čest. Navíc, když si mě zvolili sami spoluhráči. S Petrem se srovnávat nemůžu, to bych si ani nedovolil. I tak ale vnímám velkou zodpovědnost za celou hokejovou komunitu v našem městě.

„Tento sport umí být hodně neúprosný. Jako hráč v něm máte jen pramálo jistot, všechno se neustále mění.“

v němž už jsme jeli jak dobře namazaný stroj.

A tak to tu bylo zase. Finálová série, narvané stadiony, emoce všude okolo. Sice to bylo jen v první lize, zase to ale mělo náboj derby se Vsetínem a celé město se po letech opět mohlo pobláznit do hokeje.

Zápasy se Vsetínem bývají vždycky vyhecované, finále tomu dodává ještě o jiskru navíc. Byly to strhující bitvy od začátku do konce, navzájem jsme si na ledě nechtěli nechat ani centimetr místa navíc.

A někdy těch centimetrů bylo i málo...

Když jsem v prvním zápase na Lapači tvrdě dohrál Jiřího Říhu, rozhodně jsem do toho nešel s úmyslem mu jakkoliv ublížit. Byla to smůla, chtěl jsem ho přimáchnout na hrazení, on se těsně před tím otočil a spadl přímo na hranu mantinelu. Samozřejmě mě mrzelo, že to odnesly jeho zuby, po zápase jsem mu hned psal a omlouval se a jsem rád, že to pochopil a vzal to velmi sportovně.

Hokej je pro mne důležitý, ale pořád jsem především tátou od rodiny. S rodinou trávím veškerý volný čas a snažím se jim co nejvíc vynahradit dobu, kdy s nimi kvůli hokeji být nemůžu. Syn hraje fotbal, dcera závodně tancuje, takže s nimi chodím na všechny tréninky a mám velkou radost, když vidím, že je sport naplňuje tak, jak v dětství naplňoval i mě.

Velkou roli v mém životě hraje také víra. Rodiče, přestože jsou oba také věřící, mě k ní nikdy nevedli, nenutili mě chodit do kostela. Když jsem ale v šestnácti letech potkal svou současnou ženu, tak jsem si skrz ni cestu k víře našel a dodnes je to důležitá součást našeho společného života.

Jako správný táta od rodiny si nepřejí nic jiného, než abychom byli doma všichni zdraví, šťastní a nic nám nescházelo.

A jako pomyslný táta hokejové kabiny si přejí, abychom další kapitoly našeho příběhu mohli psát opět mezi elitou.

**Prodej originálních náhradních dílů,
kompletní záruční a pozáruční servis
vozidel TATRA.**

AUTOKOM, spol. s r.o.

Tečovice 362, 763 02 Zlín

Tel.: 775 577 937 | E-mail: hejda.tomas@autokom.cz

www.autokom.cz

Kia Sportage.

Akční model EDICE 30.

Movement that inspires

AUTOKOM, spol. s r.o.

Tř. Tomáše Bati 406, 763 02 Zlín - Louky

Tel.: 777 577 846 | E-mail: autokom.prodej@autokom.cz

www.kia-zlin.cz

Kombinovaná spotřeba a emise CO₂ (WLTP). Kia Sportage: 1,1–7,3 l/100 km, 25,5–166 g/km. Reprezentativní příklad financování Sportage 1.6 T-GDI 118W 4x2 EDICE 30 s financováním Kia Select: pořizovací cena 729 980 Kč vč. DPH, výše úvěru 401 489 Kč, akontace 45 % (328 491 Kč); pevná výpůjční úroková sazba 3,99 % p. a., RPSN 9,97 % p. a.; měsíční (1.–35.) xq splátka úvěru 3 335 Kč bez pojištění, měsíční (36.) splátka úvěru 328 491 Kč bez pojištění, měsíční splátka pojištění HAV 1 198 Kč, POV 335 Kč; poplatek za poskytnutí úvěru 5 110 Kč; délka úvěru 36 měsíců. Celková částka splatná klientem (jistina, úrok, hav. pojištění, pov. ručení, poplatek): 505 514 Kč, pojištění sjednáno u pojišťovny UNIQA. Nabídka platí do 30. 11. 2024. Vyobrazení vozů je pouze ilustrativní a může obsahovat doplňkovou výbavu. Pro bližší informace navštivte www.kia.com.

1

Nejoblíbenější jídlo a pití?

Jídlo obecně miluju. Mám rád českou kuchyni – svíčkovou nebo husu se zelím, ze zahraničních italskou. Nepohrdnu dobrou pizzou. Pití mám nejraději na ochlazení vodu s citrónem nebo čaj.

2

Nejoblíbenější restaurace ve Zlíně?

Kvůli pizze určitě pizzerie La Strada. Dále nesmí chybět restaurace u Beranů, ale nejraději stejně jím u mé babičky.

3

Co máš rád na Zlínu?

Všechno, je to pro mne ideální město pro život. Je tady všechno, co člověk potřebuje, přitom stačí 10 minut jízdy z centra a je člověk téměř mimo civilizaci v přírodě.

5 NEJ

Michal Gaga

4 Nejoblíbenější sport kromě hokeje?

Mám rád fotbal, který sleduju tak nějak obecně, potom mne baví také hrát basketbal.

5 Jaké místo bys chtěl jednou navštívit?

Hodně mne láká Asie. Chtěl bych se někdy podívat do Japonska a blíž poznat jeho historii a kulturu, případně mne láká procestovat Bali na motorce, vylézt na velkou horu.

Dostupnost sportu je naším hlavním cílem

Dříve gymnasta, fanklubák, dnes primátor, manžel a otec. I přesto je Jiří KOREC stále velkým fanouškem zlínských Beranů. Nyní se na sportovní svět dívá i z pohledu zástupce Statutárního města Zlína, které má ve své gesci naše stadiony i jiná sportoviště ve městě.

Libor Kožík, Tomáš Melzer, foto: archiv klubu

Je o vás známo, že jste sportovec. Jak byste popsal svůj celoživotní vztah ke sportu?

Ke sportu mám velmi kladný vztah, protože formuje člověka k zodpovědnosti, respektu i překonávání překážek, což za mě každý zúročí i v běžném životě nebo při vzdělávání. Díky sportu člověk získává i návyky spojené se zdravým životním stylem, takže je prevencí nemocem i nemilých aktivit vycházejících z nudy.

Dokážete najít paralelu mezi gymnastikou a hokejem?

Každý sport má svá specifika, ale jak se říká, sportovní gymnastika je základ a průprava pro každý sport. Co se týká výkonnostního sportu, tak ty mají vždy jedno společné, že je to dřina. Hodiny na tréninku sezením u obrazovky nenahradíte. U zájmového sportu je naopak paralela, že tato aktivita musí bavit.

V rámci aktivního sportu, pokud to čas dovolí, provozujete nějaký?

Časově je to u mě velmi složité. Ale už zhruba rok se snažím chodit 2-3krát týdně ráno na půl hodiny posilovat převážně s vlastní vahou těla do gymnastické tělocvičny. Kromě toho mi samozřejmě není cizí takřka žádný sport.

Za mě sportovec nemůže být specializovaný jen na jeden svůj sport, ale měl by být všestrannější, což dříve bylo běžné, protože jsme mimo tréninky běhali po venku. Bohužel v současné době moc dětí tráví čas venku na hřištích či při různých sportovních aktivitách nevidíme, tak se tato všestrannost stává nutnou součástí každého sportovního odvětví, čímž vzniká tlak na zvýšení počtu tréninkových hodin, pokud se chce zachovat stejný časový prostor pro daný sport.

Jak vnímáte město Zlín z pohledu občana, který si chce jít zasportovat nebo zaběhat?

Město Zlín má deficit ve sportovní infrastruktuře,

který se postupně snaží řešit. Vzhledem k nízkým příjmům města na úkor Prahy, Plzně, Brna a Ostravy, bude tento proces dlouhodobý a pokud se nezmění rozpočtové určení daní ve prospěch zbylých krajských měst, tak bude pro statutární města velmi obtížné zachovat v uspokojivém stavu i současnou sportovní infrastrukturu.

Co se týká běhání či sportování v přírodě, město Zlín má výhodu, že takřka z každého místa jsme do 10 minut v lese, kde například běhání je za mě mnohem příjemnější než podél hlavní cesty.

Plánujete nějaké zlepšení v rámci města, aby bylo pro aktivní lidi dostupnější?

Pro město Zlín je aktuálně nejdůležitější udržet provozuschopnost současných sportovišť. Proto ji město převzalo od spolku Sportovní kluby Zlín a investuje do nich nemalé finanční prostředky, aby je postupně zrenovovalo.

K tomu aktuálně řešíme možnost využití i soukromých finančních prostředků jak pro výstavbu nových sportovišť, tak i pro rekonstrukce těch stávajících. Kromě sportovní infrastruktury se město snaží držet i dostupné ceny na pronájem sportovišť nebo třeba plavání.

Máte malého syna, bude z něj gymnasta, nebo hokejista?

Sebíkov je teprve 5 let, vše se ještě uvidí. Aktuálně jej nejvíce baví fotbal. V gymnastické tělocvičně byl odkojený a denně v ní tráví několik hodin, ale zatím to není o nějakém organizovaném tréninku. Spíše si tam hraje, což reálně znamená, že chvíli s klukama trénuje sportovní gymnastiku, pak si odskočí poskákat s jinými parkour, se staršími v rámci rozcvičky zakopat fotbálek apod.

Průpravu má tedy dobrou a bude záležet, co jej bude bavit. Lyžovat umí, ale v bruslení má ještě mezery, takže to musí potrénovat. Z vámi uvedených možností má tedy rozhodně blíže k tomu, aby z něj byl gymnasta.

Jak může město Zlín pomoci dětem, aby mělo správnou pohybovou přípravu, kterou si následně přenesou do celoživotního zdravého stylu?

Město Zlín financuje projekt Sportování do mateřských škol, kdy zpravidla předškolní děti mají možnost se seznámit s různými sporty včetně bruslení. Díky tomu se naučí základní sportovní dovednosti, které využijí u kteréhokoliv sportu i v životě.

Pokud se do té doby nevěnovaly žádnému sportu, může být tato aktivita impulzem k tomu, aby se věnovali kterémukoliv sportu pravidelně. K tomu město ročně dotuje činnost sportovních spolků částkou takřka 60 milionů korun. Cílem je, aby sportování dětí a mládeže bylo pro rodiny dostupné. Sportování či kulturní aktivity dětí a mládeže vnímám i jako prevenci před užíváním návykových látek či protiprávním chováním.

Zpět k hokeji. Jakou máte první vzpomínku na zlínský hokej?

Těch vzpomínek je vícero, ale samozřejmě si pamatuji, jak jsem byl členem fanclubu, jak se zakládal, řešilo se logo, šála aj. Pak různé výjezdy na venkovní zápasy. Stejně tak mám i negativní vzpomínku na vtrhnutí hostujících fanoušků do rožku, kdy na nás zaútočili řetězy apod. Takové věci do sportu absolutně nepatří a velmi mi vadí vzrůstající agrese i mimo stadiony.

Je to sport, někdo vyhraje, druhý prohraje, ale to není důvod, aby kdokoliv mezi sebou řešil jakékoliv násilnosti a hádky nebo si řešil své ego, že malému dítěti ukradne šálu. To je hnus, který je zcela mimo racionální myšlení přiměřeně inteligentních lidí.

Vzpomenete si, jak jste prožíval dva zlínské tituly?

I po letech jsou to pro mne hezké vzpomínky, s rozdílem 10 let se na každý dívám jinak. 1. titul v roce 2004 proti pražské Slavii vychytal z pozice náhradníka Martin Altrichter, kterému jsem po jeho

příchodu do Zlína řešil gymnastickou průpravu pro koordinaci a orientaci.

Vzpomínám i na dvě stříbra, v roce 2005 a 2013, vždy když v naší lize byli hráči z NHL kvůli výluce. A rok po stříbru přišlo v roce 2014 zlato, kdy tým pod vedením Petra Čajánka porazil v moravském derby Kometu Brno. Byly to krásné emoce i díky skvělé atmosféře. Pro mne je zároveň cenné, že ten tým byl poskládaný dominantně s odchovanců Zlína.

Jak si aktuálně užíváte derby se Vsetínem, spojené s plnými stadiony a skvělou atmosférou?

Atmosféra při derby se Vsetínem je skvělá a myslím, že si ji všichni užívají. Mně na tom všem ale velmi mrzí různé incidenty, které nepatří na led a už vůbec ne mezi fanoušky. To už jsem ale komentoval a jsem proto velice rád, že naši fanoušci se vždy snaží fandit a chovat s respektem.

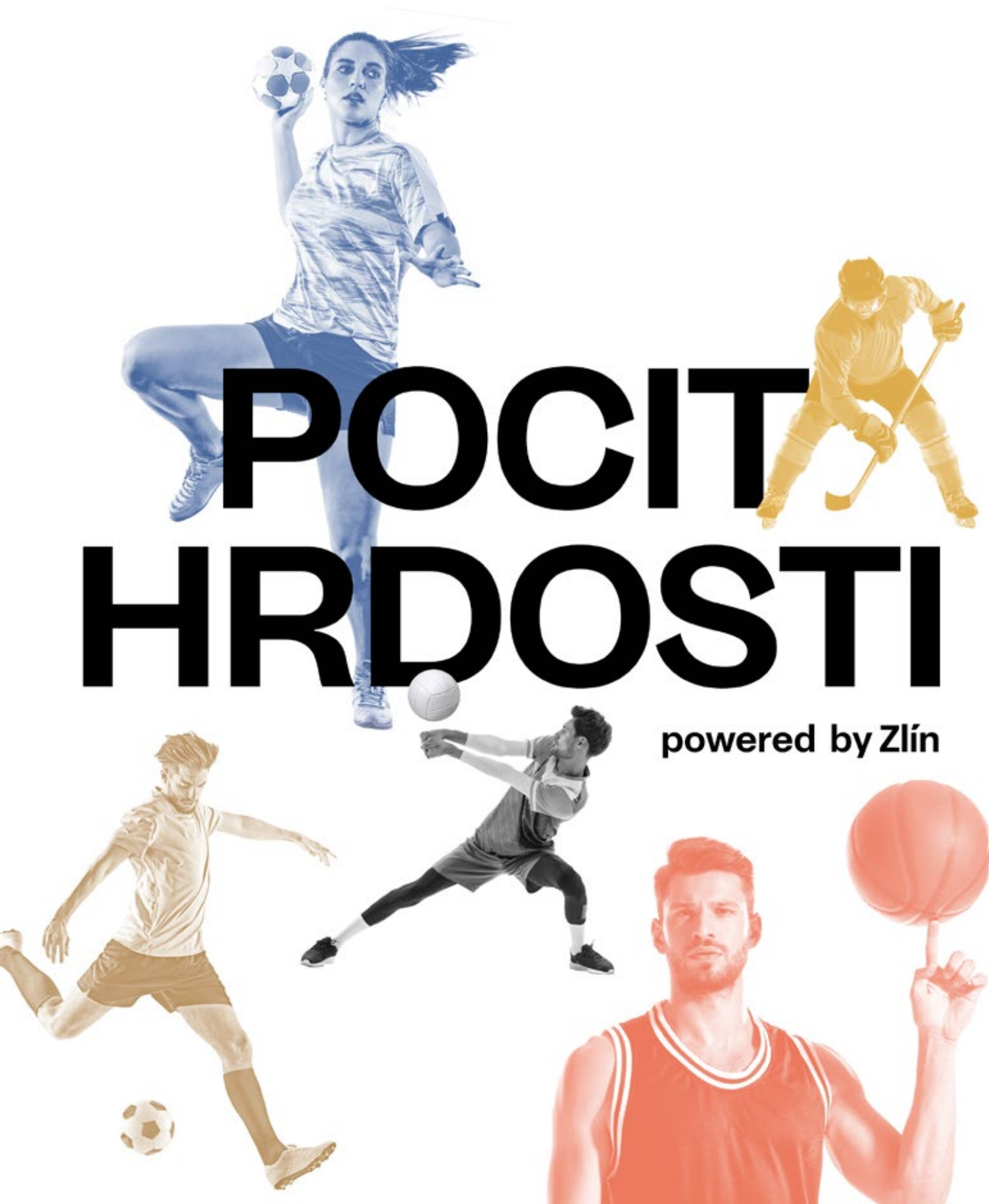
V rámci hokeje se v posledních letech investovaly nemalé finance. Jaký je aktuální plán se zimními stadiony?

Finanční možnosti města jsou bohužel velmi omezené, a proto se snažíme hledat prostředky i v soukromé sféře, jak již jsem uváděl. Uvidíme, co se naskytne, ale aktuálně je v plánu hlavně údržba, aby vše bylo provozuschopné. Za poslední roky se udělal kus práce, ale všichni bychom si samozřejmě přáli mnohem výraznější rekonstrukci, která bude dříve nebo později nutná. Stejně tak je ale potřeba myslet i na zbylé ledové plochy, protože se ukázalo, že ve Zlíně je potřeba 3 ledové plochy udržet.

Chtěl byste něco vzkázat zlínským fanouškům?

V první řadě jim velmi děkuji za dosavadní podporu. Díky nim je vždy vytvořena skvělá kulisa, která podporuje naše hráče, žene je k vítězným výkonům. Zároveň láká další fanoušky chodit na stadion, užít si zápas. Věřím, že v rámci play-off bude tradičně zájem o hokej a jeho podpora gradovat.

POCIT HRDOSTI

powered by Zlín

You'll never walk alone fotbalové legendy na zlínském ledě

S lvíčkem na hrudi i s legendárním znakem fotbalového Liverpoolu zářili Patrik BERGER s Vladimírem ŠMICEREM na nejslavnějších trávnících světa. Aktivními sportovci zůstávají oba dodnes, což předvedli i na zlínském hokejovém stadionu, kde se v dresu charitativního týmu Real Top Praha představili v rámci benefičního utkání.

Vojtěch Gargulák, foto: archiv klubu

Jaký máte vztah k hokeji?

Vladimír Šmicer: Jsem kluk z vesnice, takže od malička jsme v létě hráli fotbal a v zimě hokej. Tehdy ještě bývaly pořádné zimy, takže nám chlapi u nás ve Verneřicích nastříkali led a na něm jsme trávili každou volnou chvíli. Když je příležitost, tak si rád zahraju i dnes, jinak samozřejmě sleduju NHL a když hraje národák.

Patrik Berger: S partou dalších bývalých fotbalistů si třikrát týdně chodíme zahrát, jsme takoví rybníkáři. (smích)

Fotbal a hokej jsou u nás dva nejpopulárnější sporty. Liší se v něčem kultury v obou komunitách?

VŠ: Hlavně fanouškovské prostředí je jiné. Je to dáno i tím, že hokej se hraje v hale, zatímco fotbal je venku a často tak na zápasech vidíme různé pyro a podobně. Zároveň ale spousta fanoušků má rádo oba sporty.

U nás v Česku máme fotbal i hokej na velmi dobré úrovni a umíme si toho vážit. I my hráči si navzájem fandíme, nikdy jsem to nebral jako nějakou rivalitu.

PB: Máme mezi hokejisty spoustu známých, oni si ti kluci taky rádi zajdou pro změnu zahrát fotbal. Když jsme hrávali aktivně, tak jsme o nich věděli, potkávali jsme se na různých akcích, takže vztahy jsme měli vždycky hezké.

Nyní jste přijeli do Zlína v rámci benefičního utkání. Máte s tímto regionem spojené nějaké konkrétní zážitky?

PB: Myslím, že jsem tu kdysi dal gól. (úsměv)

VŠ: Já taky, a dokonce i hlavou, což se mi mockrát nestalo. (smích) Ale občas jezdíme tady kousek do Beskyd na chalupu k Jirkovi Hudlerovi. Líbí se mi tu, je tu pěkné prostředí.

Jak vy osobně vnímáte význam beneficí v rámci sportu?

PB: U nás to dřív nebývalo, ale když jsme šli hrát ven, tak v Německu, Francii i Anglii se kluby vždy

snaží nějakým způsobem pomáhat. Ať už jsou to nemocné děti, lidé z chudších čtvrtí a podobně, vždycky jsme se jako hráči takových akcí účastnili.

Jsem rád, že teď takový projekt máme i v Česku, Saša Smita s Realem Top Praha odvádí skvělou práci a za dobu jeho působení se vybralo už přes 40 milionů korun, což je úžasná částka.

Zároveň je super, že se zapojují osobnosti z různých odvětví, které chtějí pomáhat. Potkáme se tak s různými lidmi a je to pro nás vždy velká zábava, při které navíc pomůžeme dobré věci.

VŠ: Všichni si uvědomujeme to štěstí, které jsme v životě měli. Někam jsme to díky tomu dotáhli a teď se snažíme to zase vrátit těm, kteří tolik štěstí neměli.

Skupina lidí, kteří s Realem na akce jezdí, je velká a když člověk může, vždycky jede. Zároveň to má i své benefity, jak říkal Patrik, potkáme se s herci, zpěváky a dalšími, se kterými bychom se jinak nepotkali a navzájem se můžeme podpořit a inspirovat.

Oba se pravidelně účastníte charitativních zápasů fotbalového Liverpoolu. Jak důležité je provázání sportovního klubu s komunitou ve městě?

PB: Liverpool je v tomto velmi specifický, protože klub pro lidi ve městě znamená úplně všechno.

V historii klubu se staly dvě velká neštěstí (tragédie na stadionech Heysel v roce 1985 a Hillsborough v roce 1989, pozn. redakce) a fanoušci jsou s klubem i díky tomu dodnes velmi semknutí.

Na těchto charitativních akcích je krásně vidět, že lidé na své bývalé hráče nezapomínají, a i když ti kluci už dávno nehrají, tak se fanoušci vždy přijdou rádi podívat a na každý takový zápas je vyprodáno. Vybere se tak třeba přes milion liber, který pak klubová nadace distribuuje tam, kde je potřeba. A můžeme vidět, že podobné akce dělá čím dál víc klubů, takže smysl to rozhodně má.

VŠ: Komunita z toho vyloženě žije. Hráči často navštěvují nemocnice, školy, rozdávají různé dárky a podobně. Když takhle člověk celý život fandí

Vyzvednutí po celém Česku
rychlostí blesku

RYCHLART

svému klubu a pak se osobně potká se Salahem, Van Dijkem a dalšími jeho současnými hvězdami, tak je to pro ně zážitek na celý život.

PB: V Liverpoolu je jedna z největších dětských nemocnic v Evropě a vždycky před Vánoci tam celý tým chodí a rozdává dárky. Hráči se rozdělí do skupin po třech a chodí do různých oddělení, aby udělali radost co nejvíce dětem. Kluby v Anglii se obecně snaží pomáhat, co to jde.

Jak si tyto akce užíváte?

PB: Je to pro nás parádní zážitek si ještě v padesáti zahrát na vyprodaném stadionu. Ten fotbal je takový trochu zpomalený, ale je to něco úžasného.

Poznávají vás v Liverpoolu lidé na ulici i po těch více než dvaceti letech?

VŠ: Rozhodně ano. Když v tom klubu hrajete nějakou dobu a třeba s ním i něco vyhrajete, tak jste pro fanoušky nesmrtelní, což je strašně fajn.

Zažili jste během své kariéry někde lepší atmosféru než právě na Anfieldu?

PB: Je to naše srdeční záležitost, takže rozhodně musím říct, že ne. Ale třeba i v Dortmundu jsme měli fantastickou atmosféru, v Anglii pak byli fanoušci skvělí všude, hlavně když jsme hráli ty vyhořelé zápasy v Manchesteru, Newcastleu nebo proti Evertonu.

VŠ: Anfield byl svou atmosférou vždy proslulý. Hlavně když se hrají evropské poháry, tak fanoušci dávají svému týmu obrovskou energii a soupeři tam často mívají problémy. A opravdu to funguje, památných evropských zápasů bychom historicky v každé etapě našli několik. Naposledy třeba za trenéra Kloppa, když otočili semifinále Ligy mistrů

s Barcelonou ze stavu 0:3. I my jsme jich pár zažili, a to za nás měl stadion kapacitu 43 tisíc, dnes už je to přes 60.

Jak se hráč na trávníku cítí, když narvaný stadion sborově zpívá klubovou hymnu You'll Never Walk Alone?

PB: Dodnes, když se tam jedu podívat na zápas a slyším to, tak mám husí kůži. A to už dávno nehraju, v minulosti jsem to zažil mnohokrát, ale přesto to pořád obrovsky působí.

VŠ: Když hráči vyběhají na hřiště v takové kulise, tak je to něco nezapomenutelného. Celým stadionem projede obrovská vlna energie. Ale zároveň to na hráče vytváří i trochu tlak, když tohle vidíte, tak pak víte, že prostě nesmíte nic vypustit, hrát nejlíp jak umíte a vyhrát. Jinak to ani nejde.

Co byste poradili mladému hráči, který je na začátku sportovní kariéry?

VŠ: Aby to nebral jako povinnost. Pro mě to vždycky byla především zábava. Každý trénink jsem si užíval, a tak mě to bavilo, že mi nevadilo dělat cokoli. Když tu hru člověk miluje, tak se mu to vždycky vrátí. Každému třeba trochu jinak, někdo má víc štěstí, někdo méně, ta radost je ale nejdůležitější.

PB: Dnes jsou děti často do některých věcí tlačeny svými rodiči, což my jsme rozhodně nebyli. Fotbal jsme dělali prostě proto, že jsme ho měli rádi.

To, co následovalo potom, byl jen bonus navíc, rozhodně jsme nehráli proto, abychom jednou něco měli nebo někde byli. A nejde jen o fotbal nebo hokej, každý sport by děti měly dělat s úsměvem a radostí a když to tak je, tak je mnohem jednodušší tomu dát maximum a tím pádem být úspěšný.

Zpoza opony

Hokejová rodina na sto procent

Hokeji věnoval celý život, vychoval dva syny, jež si za Zlín zahráli extraligu. Dlouholetý trenér a funkcionář Radek PŠURNÝ při příležitosti jubilejních 60. narozenin vzpomíná na svou cestu, během níž mu rukama prošlo nespočet velkých talentů zlínského hokeje.

Vojtěch Gargulák, foto: archiv klubu

Jak ses dostal k hokeji?

Vlastně úplně sám. Bruslit jsem začal u babičky na zamrzlém rybníku, měli jsme tam partu kluků, se kterými jsme si chodívali zahrát a trávili tam celé dny. Postupně mě to začalo bavit a na to se to nabalovalo.

Jak tehdy fungovala výchova hokejové mládeže v porovnání s dnešní dobou?

Nebyly žádné přípravy ani školy bruslení. Obecně se to vlastně ani moc porovnat nedá, dnešní podmínky jsou úplně jiné a mnohem příznivější.

Celkově výstroj vypadala úplně jinak a byl jí nedostatek. Měli jsme kožené brusle, které se hýbaly v kotnících, což ale svým způsobem bylo dobře, protože jsme si zpevňovali vazy a šlachy.

Hráč se tedy o svou výstroj musel také úplně jinak starat, že?

Když někdo dostal dobré chrániče, tak si jich vážil a když se třeba něco rozbilo, nezbyvalo než si to sám opravit. Neexistovalo, že by se to vyhodilo a rodiče koupili nové. Mnohokrát jsem si takhle sám zašival rukavice, nebo zaceloval praskliny na chráničích.

Jak to bylo s hokejkami?

Pamatuju si, že jsem kdysi dostal pod stromek hokejku na míru, což pro mě tehdy byl největší dárek. Samozřejmě jsem z ní měl takovou radost, že hned druhý den jsem s ní šel ke zdi ke sportovní hale a s tenisákem jsem si začal střílet. No a střílel jsem tak moc, až jsem najednou zjistil, že mám z hokejky tři centimetry. (smích)

Došel jsem domů a když se mě táta ptal, kde mám tu hokejku, tak jsem chvíli mlžil, ale když to pak zjistil, tak jsem to samozřejmě schytl.

Jak probíhala tvá mládežnická kariéra?

Jako malý jsem byl v Hradišti, pak někdy v šesté nebo sedmé třídě jsem přešel na základku do Zlína. Následovala povinná vojna, jak bylo zvykem – to

byla super věc.

Špičkové „Dukly“ byly v Jihlavě a Trenčíně, tam byla většina reprezentantů. Já jsem šel do Tábora, kde jsem taky musel zabrat, abych tam ty dva roky vydržel. Byla to ale super škola, hodně jsem se tam vyhrál. Prvních pár měsíců jsme museli překousat armádní dril, pak už byl na prvním místě hokej.

Po návratu do tehdejšího Gottwaldova tě ale v A-týmu čekala obrovská konkurence...

Ten kádr byl tehdy prakticky neměnný, do prvního mužstva se dostal třeba jeden hráč za sezónu. Naskytla se mi příležitost hrát v Olomouci, kde jsem byl pět sezón.

Po postupu do extraligy se ale přiznám, že jsem na takovou úroveň výkonnostně neměl a přesunul jsem se na Vsetín. I s tím jsme nakonec postoupili do extraligy, já už pak ale s hokejem skončil a šel do civilního života.

Čemu ses v civilním životě věnoval?

Pracoval jsem u strýce ve firmě, kde jsem byl šéfem výroby sedaček do kin, divadel, na stadiony a podobně. U toho jsem zároveň začal trénovat v Hradišti, čímž začala má trenérská cesta.

Byla tvá motivace k trénování o to větší, protože se ti narodili dva kluci?

Hokej byl u nás na prvním místě. Klukům jsem se věnoval na sto procent, někdy jsem na ně byl i hodně přísný a zpětně si říkám, že jsem mohl i ubrat. Neustále jsme se o tom bavili a trénovali.

A přineslo to své ovoce, Roman se hokejem živí dodnes, má rodinu, barák... Michal se hokeji nadále věnuje taky, aktuálně u nás ve Zlíně trénuje žáky. Oba hráli extraligu, byli v Kanadě, takže toho za ty roky s hokejem zažili hodně.

Byla výhoda, že byli dvojčata?

Bylo fajn, že mohli vždycky trénovat spolu, na druhou stranu pro nás doma to bylo kolikrát

i náročné, protože všechno jsme platili hned dvakrát. Ale byli jsme rodina, když se klukům něco povedlo, tak jsme chodili po zápasech na oběd nebo vyjeli někam na výlet. Rodinný život si ostatně užívám dodnes, s manželkou totiž vychováváme brzy čtrnáctiletou dceru Verču.

Jak to dnes s Romanem vnímáte, když se potkáváte v roli soupeřů?

Nyní si vždycky říkám, že to může být naposledy, co ho ještě můžu vidět hrát. Samozřejmě je to zvláštní, když člověk stojí na střídačce domácích a vidí syna v dresu soupeře. Asi se dá pochopit, že pak má trochu rozporuplné pocity.

Dnes už si uvědomuji, že se jeho kariéra blíží ke konci, ostatně je mu 39 a je skoro zázrak, že ještě hraje. Vždycky mu říkám, ať pokračuje, dokud ho někdo platí a je stabilní součástí kádru. Jeho zápasy si spíš už tak užívám, už jsem pochopil, že je to jejich život a že ve svém věku ví, co mají dělat.

Michal se zatím také dal na trenérskou dráhu. Máš radost, že jde v tvých stopách?

Michal šel trénovat hned po skončení hráčské kariéry. Samozřejmě jsem rád, že u hokeje zůstal a předává své zkušenosti dalším. Navíc je teď u nás ve Zlíně, takže můžeme trávit i víc času spolu.

Ve Zlíně jsi v roli mládežnického trenéra působil přes 30 let. Na který ročník vzpomínáš nejraději?

Ze začátku jsem dělal vedoucího mužstva Zdeňkovi Svobodovi, po nějakých třech letech mi pak Standa Přikryl nabídl trénování třetí a čtvrté třídy a takhle jsem tu vlastně začal. Těžko bych vypíchl jeden ročník, některé ročníky byly fakt výborné jak po herní, tak po lidské stránce a skvěle se s nimi pracovalo.

Pracovali jsme tu s našimi hráči a když proti nám nastupovaly výběrové týmy, tak jsme museli

makat o to víc, abychom se jim vyrovnali. Přesto si nepamatuju, že bychom někdy nehráli play-off, s juniorkou jsme byli dvakrát ve finále, což mě dodnes mrzí, že jsme tehdy neurvali. S dorostem jsme se dvakrát zúčastnili i finálového turnaje MČR. Byly to krásné roky.

Momentálně v klubu působíš v roli vedoucího A-mužstva. V čem tato pozice spočívá?

Je to hlavně organizační a administrativní úloha. Mám na starosti registraci hráčů, na denní bázi komunikuji se svazem, a to jak ohledně hráčů A-týmu, tak i mládeže. Mou noční můrou je, že udělám chybu a dojde k neoprávněnému startu hráče, což si nemůžeme dovolit.

Ostatní manažeři z jiných klubů to mají stejně. Je potřeba zkrátka hlídat řády a správný průběh všech administrativních procesů. Co se týče A-týmu, tak pak i další záležitosti, jako je doprava na zápasy, ubytování a podobně. Během zápasů pak bývám na střídačce, dělám statistiky a zápis o utkání.

Nemáš občas na střídačce tendence vrátit se do trenérské role?

Během zápasu jim do toho vůbec nekecám, jsou to profíci. Občas ale o přestávce třeba utrousím nějakou poznámku ohledně něčeho, co jsem v zápase viděl. Oba jsou úplně v pohodě a většinou to vezmou. Mají na starosti spoustu věcí a já přeci jen ve své roli a se svými zkušenostmi můžu hru sledovat z jiného úhlu.

Co bys s klubem ještě v budoucnu chtěl zažít?

Extraligu. To je jasná meta. Dostat se nahoru je obrovsky těžké, na druhou stranu si ale myslím, že je pak i těžké se dostat dolů, protože nastavení řádů a systému baráže je takové, jaké je a extraligový tým má v tomto oproti prvoligovému výhodu.

Přidejte se k hrdinům dnešní doby

Právě teď hledáme vhodného kandidáta na pozici:

● OPERÁTOR/KA VÝROBY

Jaké výhody vám nabízíme:

- TANKARTA ORLEN
- Multisport karta
- Atraktivní mzda
- Bonusová složka k základní měsíční mzdě
- Stravenky za každý odpracovaný den
- Příspěvek na penzijní připojištění
- Mnoho dalších benefitů

Nabíráme po celý rok.

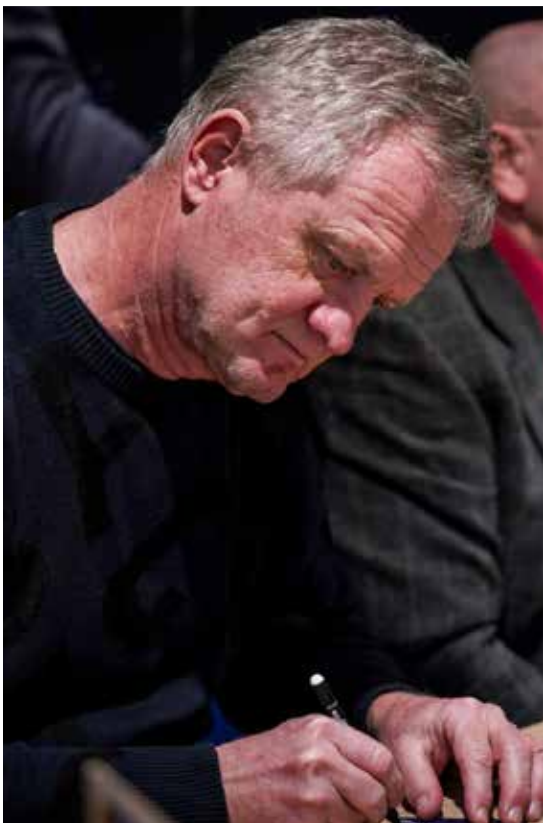
Fotogalerie **Nejen hokej**

Strhující zápasy se zaplněnými tribunami jsou tradiční životní náplní každého hokejového fanouška. Náš klub toho však nabízí mnohem více a v průběhu celého roku pro své příznivce pořádá celou řadu zajímavých akcí, během kterých mohou nahlédnout pod pokličku hokejového dění v Baťově městě.

---

foto: archiv klubu

Berani ve světě

Ze Zlína do Kuvajtu

Neprávem (polo)zapomenutý odchovanec Beranů, kterého nevyzpytatelný hokejový osud zavál do tropické země. Zde dostal Adam BARVÍK životní příležitost být součástí unikátního příběhu – přivést Kuvajt mezi hokejové země.

Michal Kobylík, foto: archiv A. Barvíka

Adame, jaké tedy byly Vaše začátky ještě v hokejovém světě?

Stejně jako u většiny dětí. Už ve čtyřech letech jsem přišel na zimák do Zlína s mým tátou. Byl to tehdy samozřejmě víc jeho nápad než můj. (smích) Ale mně se ten sport zalíbil a zůstal jsem mu věrný dodnes.

Proč jste se rozhodl být právě gólmanem?

To je celkem vtipná historka. (smích) Já jsem odjakživa celkem líný člověk, takže když se trenéři jednou ptali, jestli někdo nechce jít do brány, protože bylo málo gólmanů, já se přihlásil jako první.

Měl jsem představu, že to budu mít jednodušší. (smích) Až během tréninků jsem si začal uvědomovat, že je to přesně naopak a že brankáři se dost zapotí. Ale školu jsem měl výbornou, trénovali mě pánové Richard Hrazdira a Petr Tuček. I díky nim jsem si to v brankovišti zamiloval.

V mládežnické kabině jste se potkával i s Filipem Chytilým. Máte na něj nějakou vzpomínku?

Potkávali jsme se nejen v kabině, ale i ve škole. Filip je sice o dva roky mladší, ale známe se, protože byl díky svým schopnostem vytažen o dvě věkové kategorie výš a mohli jsme hrát spolu. Bylo to tuším ve starším dorostu a potom nějaký čas v juniorce. Fajn kluk a dobrý kamarád, stejně jako ostatní borci v kabině.

Potom přišel odchod do zámoří. Dvacetiletý kluk tak daleko od domova... Jak se to zvládalo?

Byl to docela velký šok, zpočátku jsem se s tím vyrovnával těžko... Bylo to poprvé, co jsem byl tak dlouho a tak daleko od rodiny, bez známých. Nejsložitější byl první měsíc, potom se to nějakým způsobem relativně ustálilo a já se rozhodl té příležitosti využít nejen po hokejové stránce. Dost jsem se osamostatnil, naučil jsem se „žít na vlastní pěst“.

Když jste se vrátil na další sezónu domů, nenašel jste angažmá. Co se vlastně stalo?

Mě to vlastně taky dodnes zaráží. Věřil jsem, že se můžu prosadit. Byl jsem mladý s čerstvou zkušeností z přední americké juniorské ligy a... nic. Než jsem odešel do zámoří, působil jsem jako brankářská trojka A-týmu v Prostějově, doufal jsem v příležitost se ukázat.

První liga neklapla, obvolával jsem tedy i kluby ve druhé lize. Všude mě odmítli s tím, že mají své brankáře a nové zkoušet nechtějí.

Podařilo se Vám nějakým způsobem zůstat u hokeje?

Ne. Chodil jsem na led jen na amatérské úrovni, abych se aspoň nějakým způsobem udržel v kondici. Pracoval jsem jako montážní technik v jedné zlínské firmě. A jak šel čas, už jsem ani nepočítal s tím, že bych si kdy hokej zahrál. Když z toho člověk i jen na chvíli vypadne, velmi těžko se vrací zpět.

O Francii nebo Maďarsku se občas říká, že je to hokejová exotika. Vy to celé trumfujete svou kuvajtskou kapitolou. Jak jste se do Kuvajtu dostal?

V Kuvajtu byl v té době trenérem národního týmu pan Pavel Arnošt, shodou okolností bývalý trenér Prostějova, který mě právě odtamtud znal. A dostal za úkol přivést nějaké hráče z České republiky. Dozvěděl se o tom můj kamarád Jan Hlaváč, taky původem ze Zlína, ale toho času chytal v Třinci. Věděl o mé situaci a zavolał mi.

Díkybohu si mě pamatoval a řekl, že by měl zájem. Chvíli se rozmýšleli, ale pak to klaplo a začali jsme se bavit o podmínkách. Co se týká platu, dalo by se to srovnat s průměrem české první ligy. To jen aby si někdo nemyslel, že je tam hokej ve zlatě. (smích) Snad mi ale každý uvěří, že v té chvíli to pro mě nebylo podstatné. Kuvajt byl moje jediná cesta zpět k hokeji. Neváhal jsem.

Jak takové rozhodnutí, tedy odejít na Blízký Východ, vzala rodina? Je to bez nadsázky zlomový životní okamžik.

Prvotní reakce byly přesně takové, jaké má při spojení Kuvajtu a hokeje každý. „On se tam hraje hokej? A to tam jako mají i stadiony?“ Divili se, nevěřili, měli obavy. Po měsíci jsem předal podrobné informace o všem možném a trochu je uklidnil. (smích)

Kulturně je ale Kuvajt pochopitelně někde zcela jinde. Zabralo to asi dva měsíce, člověk si musel na veřejnosti i v té společnosti kolem hokeje zkusit, co se může a co ne, jaké jsou zvyky a pravidla chování...

A co jazyková bariéra? Vystačí si člověk s angličtinou?

Troufám si říct, že na devadesát procent Kuvajťanů umí anglicky. Někteří pochopitelně mluví velmi lámaně, ale člověk si tu s angličtinou vystačí bez větších potíží. Chválabohu, protože já si nedokážu představit, že bych se musel učit arabsky. (smích) Složitější jazyk neznám. Jistě, že jsem pochytil nějaké fráze a základní slovíčka, ale tam jsem taky skončil.

Které místo je teď Vaším domovem, je to Morava, nebo Kuvajt?

To je hodně zajímavá otázka, musím popřemýšlet... Momentálně to cítím tak, že mám dva domovy. Česko bude vždycky můj domov, na tom se logicky nemůže nic změnit. Ale když se vracím na sezónu do Kuvajtu, je to velmi podobný pocit, jako když se naopak po sezóně vracím do Zlína.

Vraťme se do Kuvajtu. V únoru jste byl na Zimních asijských hrách. Co to vlastně bylo za soutěž?

Bez nadsázky bych to přirovnal k olympiádě. Pro ten region je to velká sportovní událost. A nebylo to pochopitelně jen o hokeji. Skutečně to

má olympijské parametry, namátkou si vybavuju, že tam byl curling, lyžování, snowboarding i biatlon... Tisíce sportovců z desítek zemí. Sešly se tam tentokrát snad opravdu všechny asijské země. Kuvajt tedy v hokeji medaili nezískal, ale o to vůbec nešlo. Těm asijským zemím, co se týče hokeje konkrétně, jde zpravidla hlavně o to, že můžou soutěžit a poměřit síly.

Dá se nějak stručně charakterizovat hokej v Kuvajtu? Lze jej přirovnat například k některé z českých soutěží?

To je složitá otázka, protože kuvajtský hokej je unikátním způsobem stavěný na individuálních schopnostech. Spolu s ostatními teď tvořím teprve jakousi druhou generaci tamního hokeje, protože na určité profesionální úrovni, pokud se to tak tehdy vůbec dalo nazvat, se začalo někdy v polovině 90. let.

Logicky tam tedy ještě dnes není tolik hráčů, kteří by bez té „zahraniční pomoci“ zvládli sami vést mančaft. Když uvedu příklad na národáku, je tam asi pět Kuvajťanů, kteří, kdyby se hodně snažili, tak si je u nás možná vezme nějaký prvoligový tým.

Potom je tam o něco málo početnější skupina, která má kvality horšího druholigového hráče. Ale drtivá většina je tak na krajské úrovni. Bruslit samozřejmě umí všichni. (smích)

Poslední otázka je jasná – co dál? Jste připraven pokračovat tam, kde jste nyní, nebo je v úvahách i návrat?

Ten dotaz jsem čekal. (smích) Samozřejmě si i zachytám, ale primárně působím jako trenér brankářů národního týmu.

Mám tu rozdělanou práci, která má velmi dlouhodobou perspektivu, zatím tedy nemám v plánu se vracet. Ale vždy samozřejmě musí hokejista i obyčejný člověk být připraven na to, že život mu může přinést ledacos. Já s pokorou přijal třeba to, že mě ze Zlína přes Ameriku poslal na Blízký Východ, aniž by mi vzal hokej...

NOVÁ ŠKODA ELROQ

Nabitá
TOUHOU OBJEVOVAT

Již od
799 000 Kč s DPH

Objevte dostupnou elektromobilitu, kterou přivádí nová Škoda Elroq. S dojezdem přes **580 km** a **rychlým nabíjením** se vždy zdržíte jen tam, kde sami budete chtít. Do **zavazadlového prostoru o objemu 470 litrů** se navíc vejde vše, co při svých dobrodružstvích budete potřebovat. Více informací Vám rádi sdělíme osobně, nebo nás kontaktujte telefonicky či online.

Kombinovaná spotřeba a emise CO₂ vozu Škoda Elroq: 15,2–17,3 kWh/100 km, 0–0 g/km

Ilustrativní fotografie

Váš autorizovaný prodejce vozů Škoda:

SAMOHÝL MOTOR a.s.
tř. T. Bati 642
763 02 Zlín
Tel.: 577 616 161
samohyl.skoda-auto.cz

**SAMOHÝL
MOTOR**

Nejrychlejší sledge hokejista mezi Dunajem a Rýnem

Bylo mu dvaadvacet let, když v listopadu 2004 Zdeňka HÁBLA při vykládání zboží v centru Zlína přimáčkkl k jeho vozu nepozorný řidič. Nešťastný okamžik, ve kterém se zrodil sledge hokejista světového formátu. Šestinásobný mistr české ligy, držitel dvou klubových evropských zlatých medailí a dvou bronzových z mistrovství světa. Svérázný, často svůj, ale na ledě nepřehlédnutelný a nepolapitelný. Jednička „lékařského“ draftu.

Jakub Kudláč, foto: Petr Koval, historický archiv

Zdeňku, vás vydraftoval pro sledge hokej lékař v nemocnici, je to tak?

Ano, operoval mě doktor, který tou dobou byl a stále je i našim klubovým lékařem. Takže hned žhavl dráty a informoval kluky na klubu, že je na dohled nový hráč. Na klubu si mnuli ruce, mladý a beznohý, to byla pro tehdy rozvíjející se sport skvělá perspektiva. (smích)

Měl jste námitky?

Mé tělo chvilku mělo nápinu vzdorovat... Humor lidi na klubu přešel v momentě, kdy to vypadalo, že se nohy podařilo zachránit. Nakonec ale dostali telefonát, že to přeci jenom vyšlo, po dvou týdnech se mi ucpala tepna a museli mi vzít celou levou nohu. Ještě mě vezli do Ostravy, zázrak se ale nepovedl...

Nebudu dělat hrdinu. To víte, že jsem byl na sestřičky nepřijemný. Do té doby běháte, děláte vylomeniny. A pak vám uříznou nohu. To je člověk trochu nakrklý.

Jaké byly začátky na saních?

Byla to rychlovka. Věděl jsem, co je to za sport, jelikož ještě před úrazem jsem viděl předváděčku tohoto sportu při extraligovém utkání. Nikdy mě ale nenapadlo se jít podívat na zápas, stejně jako to nenapadne lidi teď. Za pět měsíců od úrazu jsem byl na ledě. Ze začátku jsem se nějak plácal, každopádně hned v sezóně 2005/2006 jsem naskočil do ligy. Sledge hokej se v tu dobu pořad relativně ještě vyvíjel, takže jsem ten prostor dostal.

A za necelé tři roky jste jel s reprezentací na evropský šampionát, v roce 2010 jste pak jako první český sledge hokejista dal gól pod pěti kruhy.

Jojo, to byla paráda. Poprvé jsme se probojovali

na paralympiádu. Vyrovnával jsem v utkání s Japonskem na 1:1, nakonec jsme ale prohráli 1:2. Každopádně od té doby už jsme na žádných hrách nechyběli.

Od roku 2007 jste nechyběl na žádné vrcholné akci, z posledních dvou světových šampionátů jste si dovezl bronzové medaile. Chyběly do sbírky?

Rozhodně. Od prvního startu v reprezentaci, což už je skoro osmnáct let, jsem si vždycky říkal, že bych placku chtěl mít. Řekl jsem, že pak můžu končit. Jenomže jsem netušil, že se toho vůbec dožiju. Takže teď mám chuť hrát dál a třeba si tu metu zvýšit na stříbro, ačkoli nevím, jestli to není spíše jen sen.

Právě po oné historické medaili jste říkal, že nechcete plácet po ramenou, že radši doma přechkáte, až to přejde. Není to zbytečná skromnost?

Vždyť nevymýšlím léky nebo nějaké převratné vynálezy pro lidstvo. Jenom se honím za černým nesmyslem a sedím u toho na prdeli.

O vás se říká, že jste nejrychlejším mužem mezi Dunajem a Rýnem, co je na tom pravdy?

Asi byly roky, kdy mě málo kdo předjel a u nás snad nikdo, ale člověk stárne a už to tak není. Ztrácíte sílu, výbušnost. Ale když makáte, dokážete se prosadit i v pozdějším věku.

Hrajete už více hlavou?

Jen to ne! Já mám hlavu dřavou. Trenéři mi vždy říkají, když jdu na led, ať hlavně nemyslím. Někdy se ale nechám unést a pak při rozhovorech na otázku, jestli řešení gólové situace nebylo až moc složité, musím jen souhlasit.

V lize patříte mezi její největší hvězdy. V letech 2015-2019 jste se Zlínem pětikrát v řadě vyhrál domácí soutěž, do toho jste brali dvě evropská zlata. Jde dosáhnout víc?

Ve svých dvaadvaceti letech už asi mohu říct, že jsem dosáhl maxima, co šlo. Byly to neuvěřitelné roky, moc se to ani nedá popsat. Nebyla samozřejmost, že vyhraje, každá obhajoba byla těžší a těžší, ale vždy vyšla. Dokázal nás zastavit až covid. (smích)

Navíc ano, vyhráli jsme dva nejvyšší evropské turnaje. V Malmö 2017 to bylo absolutně nečekané a domácí LAPP Cup vždy vyhrával ruský tým, my jsme v roce 2018 jako první mimoruský mančaft získali zlato. To je velmi ceněná medaile. Třeba Italové tady hrávali pravidelně finále, nikdy to ale nedotáhli k vrcholu. Až časem člověk všechno docení.

V čem tkvělo ono kouzlo?

Sportovní Bůh nám to asi přisoudil. Objektivně je potřeba říci, že Zlín jako klub si to prostě zasloužil. Ve Zlíně vznikl v roce 1999 prvního sledge hokejový klub v Česku.

Ten sport se rozvíjel tady, první mistrovství Evropy v Česku bylo v roce 2005 u nás na tehdy nové malé hale. A klub poté skutečně fungoval a stále funguje bezvadně.

Co se týče zázemí, servisu, komfortu, obecně lidí ve vedení a realizační týmu, to prostě jiné kluby nemají ani z poloviny. Všechno se tady velmi tvrdě vybudovalo. Jinde to dělají na koleni, my máme manažera, trenéra, lékaře, fyziology, dva kustody, PR úsek. A je důležité zmínit, že nikdo za to nemá žádné finance.

Co letošní sezona? Vy jste se zranil hned v 5. minutě prvního zápasu...

Byl to takový smolný fault, bohužel jsem měl z toho nadvakrát zlomenou nohu a ještě v den zápasu

mě operovali. Naštěstí šlo vše celkem v pořádku a v lednu jsem se vrátil do akce.

Váš návrat hned šel poznat, tým v novém roce prohrál jen jednou...

Jsem moc rád, že jsem klukům mohl konečně pomoci. Byly zápasy, kdy jich moc nebylo, někteří hráli pod injekcemi, s vysokým icetimem. Navíc byla šňůra, kde to moc nešlo. Špatně se na to dívá z tribuny a nemít možnost pomoci...

Ten závěr sezony se alespoň povedl, máme radost. Víte, zestárlí jsme, navíc liga se velmi zkvalitnila. Hrají zde Norové, Němci, Slovinci, Rakušané, Italové, Američani. Na koho si jen vzpomenete. Je to hra na vysoké úrovni a my už se držíme spíše v tom klidném středu.

Své jsme si vyhráli, je trošku čas vrátit to rodinám a hrát si svoje. Ale to neznamená, že ještě třeba v další sezoně nezazlobíme.

Mimochodem, jak to máte s časem na ledě vy? Moc nestřídáte, co?

Dříve, když jsme hráli první místo, měl jsem slíbené, že mohu jet vystřídat, když povedeme o tři góly. Často to bylo už v první třetině. Ale byly i zápasy, kde jsem prostě odjezdil celý zápas na jeden záťah no.

Teď nedávno v Ostravě jsem musel hlídat jejich snajpra, byla dohoda, že když on půjde z ledu, já mohu taky. Naštěstí asi třikrát za zápas šel na minutu z ledu.

Uvažujete někdy, co by bylo, kdyby oné nehody nebylo?

Pořád mě to štve, to zase jo. Nejsem nadšený, že jsem bez nohy. Ale kdyby se to nestalo, tak bych neměl manželku, jakou mám teď, děti, jaké mám. Takže to tak mělo být. Že neuběhnu stovku pod deset vteřin? Tak to dětem vynahradím nějak jinak.

TRINITY BANK

JIRÍ VANČURA SE PŘESUNUL Z LEDU DO SVĚTA FINANCÍ, ALE HOKEJOVÉ SRDCE MU ZŮSTALO

Hokej a byznys mají mnoho společného a Jiří je toho důkazem. V mládí hokej hrál, později trénoval děti a dnes profesně působí jako ředitel úseku nemovitostního financování v Trinity Bank. Se svým týmem spravuje v TRINITY BANK úvěrové portfolio v řádu desítek miliard korun a pomáhá klientům financovat významné realitní projekty. Hokej však zůstává jeho velkou vášní, a to nejen jako fanouška a rekreačního hráče, ale i jako člověka, který by rád pomohl přivést univerzitní hokej do Zlína.

Dnes působíte jako ředitel úseku nemovitostního financování v Trinity Bank. Co tato pozice obnáší?

Zjednodušeně řečeno, naším úkolem je pomáhat s financováním nákupů, výstavbou nebo rekonstrukcí nemovitostí formou poskytování úvěrů korporátním klientům – ať už jde o bytové domy či komerční objekty, tedy kancelářské budovy, logistické a výrobní haly, obchodní centra či hotely. Sledujeme trh, pracujeme s klienty, analyzujeme jejich projekty a připravujeme podmínky úvěrů. Zároveň je Trinity Bank v růstové fázi, což znamená, že nastavujeme nové procesy a rozšiřujeme portfolio financovaných projektů. Je to dynamická práce, kde každý den děláme rozhodnutí, která mohou vydělat, ale i prodělat hodně peněz. Nesmíme udělat chybu. Díky tomu můžeme poskytovat našim klientům nadstandardní zhodnocení na spořicích účtech, ale současně také maximální bezpečí svěřených peněz. Zodpovědnost je obrovská, ale podobně jako v hokeji platí, že i když se snaha cení, rozhodují výsledky.

Dříve jste hrál hokej, dnes se pohybujete ve financích. Mají tyto světy něco společného?

Určitě ano. Hokej mě naučil disciplíně, týmové spolupráci a schopnosti rozhodovat se pod tlakem – a to jsou věci, které se hodí i ve financích. V obou prostředích se musíte rychle přizpůsobit situaci, sledovat konkurenci a hledat správnou strategii. A stejně jako v hokeji, i v bankovníctví platí, že individuální výkon je důležitý, ale nakonec rozhoduje tým.

Málokdo možná ví, že máte trenérskou licenci B a 6 let jste trénoval děti. Jak na to vzpomínáte?

Bylo to skvělé období. Začínal jsem s Lubošem Vosátkem, dnešním trenérem zlínského dorostu, v Uherském Brodě. Trénování dětí mi dalo trochu jiný pohled na hokej – vidíte radost ze hry, sledujete, jak se kluci zlepšují. Je to velká zodpovědnost. Jako trenér máte vliv nejen na jejich hokejové výkony, ale i na to, jak se formují jako osobnosti. Někdy se k trénování třeba vrátím, protože mě to opravdu bavilo, ale teď mi to pracovní vytížení nedovoluje.

Trinity Bank Aréna Ludka Čajky je ikonické místo. Dá se říct, že je to nemovitost jako každá jiná?

Do jisté míry ano – je to významná investice, která musí mít ekonomický smysl. Ale současně je to symbol, místo, které spojuje fanoušky, hráče a celou komunitu. Podobně jako u jiných nemovitostí i tady platí, že dobrá správa a investice do modernizace jsou klíčové pro její budoucnost. A samozřejmě, že jako fanoušek vnímám především atmosféru a emoce, které tahle aréna přináší

Máte nějakou hokejovou vizi pro Zlín?

Rád bych pomohl přivést do Zlína univerzitní hokej. V Česku se tento model rozvíjí a myslím, že Zlín má ideální podmínky. Mohl by být zajímavou cestou, jak udržet talentované hráče ve městě a propojit sport s vysokoškolským vzděláním. Vidím v tom velký potenciál.

Zní to skvěle! Děkujeme za rozhovor.

Děkuji a zdravím všechny fanoušky Beranů!

Z naší mládeže

Hokejové slečny

Výchozí pozici nemají v často výhradně mužském prostředí jednoduchou, přesto však úspěšně zápolí mezi nimi a nadále živí svůj hokejový sen. Řeč je o trojici talentovaných hokejistek, které po vzoru svých úspěšných předchůdkyň působí v mládežnických výběrech zlínských Beranů.

Michal Kobylík, foto: archiv klubu

Diskusi o tématu talentovaných dívek otevírá trenér pátých tříd Jan Dluhoš. I on má mezi svými svěřenci také slečny. „Já si vlastně ani nevzpomínám, kdy mezi nás přišly poprvé, ale to jen potvrzuje fakt, že to neřeším. A myslím to samozřejmě zcela v dobrém. Trenér zpravidla dostane nějakým způsobem kompletní kategorii od kolegů z mladšího ročníku a může se stát, že tam mezi kluky bude mít i holky. A mně to vůbec nevadí z jediného prostého důvodu – v tak mladém věku nemá smysl mezi nimi dělat rozdíly,” začíná své povídání kroměřížský odchovanec.

Jako výhodu vidí také ze své podstaty přátelské prostředí mládežnické kabiny, kde se o konkurenčním boji ještě nemůže hovořit. „V mladších kategoriích jsou na tom děti silově podobně, bez velkých rozdílů mezi pohlavími. Kluci začínají výrazně zesilovat a budovat fyzickou převahu až mnohem později. Takže u nás všichni trénujeme stejně, už jenom proto, že je to týmový sport... Navíc se kolikrát holky snaží víc než kluci, myslím, že mají tu pracovitost pevněji zakořeněnou v povaze,” dodává Dluhoš.

Svůj pohled přidává také Ivan Rachůnek, který je s Janem Dluhošem v trenérském tandemu. V pátých třídách je Dluhoš hlavní trenér a Rachůnek asistent, v sedmých třídách je to přesně naopak. „Je otázka, jaké to pro ně bude, až budou ve starších kategoriích, ale teď v těch mladších jsou srovnatelné s kluky okolo. Což je pro nás jako trenéry samozřejmě dobrá zpráva,” říká s úsměvem Rachůnek.

Budoucnost dívčího (či ženského) hokeje u Beranů? „Vím, že tady v nejbližším okolí je ženský tým asi ve Valašském Meziříčí a v Břeclavi. Takže by bylo fajn, kdyby měly holky do budoucna něco i blíž. Zlín má tři ledové plochy, takže i u nás by se na to prostor snad našel,” uvažuje nahlas Dluhoš.

Trenér Rachůnek je opatrnější. „Jen o ledu to bohužel není. Záleží hodně na organizačních záležitostech, ale hlavně na samotné poptávce. Bylo by v okolí vůbec tolik holek, aby vytvořily tým? A za mě je také problém organizace soutěže v mládežnických kategoriích,” zvažuje trenér sedmých tříd Beranů a poukazuje na fakt, že dívky nemají vlastní mládežnické ligy a s chlapci mohou společně nastupovat pouze do dorostu, tedy do sedmnácti let. Následně už se mohou tedy prosadit jediné v jedné ze dvou ženských soutěží – extralize, anebo první lize rozdělené na dvě divize.

O kom je tedy vlastně řeč? Aktuálně v mládežnických výběrech Beranů působí dvanáctiletá **Lucie Mikelová**, čtrnáctiletá **Karolína Kuželová** a o rok starší **Tereza Rudolfová**.

Jaké byly jejich začátky na zlínském ledu? „Mě k hokeji přivedl brácha. Doprovázela jsem ho na tréninky i zápasy a ještě před první třídou jsem doma řekla, že když nehraju jako brácha, chci aspoň umět bruslit. Nakonec to ale dopadlo tak, že až jsem zvládla bruslit, dostala jsem hokejku a teď jsem v páté třídě a ještě mě to nepřestalo bavit,” směje se Lucie a předává slovo Karolíně.

I ona poznala hokej nejprve díky staršímu bratrovi, původně se však měla věnovat jinému sportu. „Ve třech letech jsem začala chodit na krasobruslení. Postupem času mi to ale přišlo nudné. Když jsem viděla brácha na zápasech, chtěla jsem si to strašně moc taky zkusit. Poprosila jsem rodiče, ať mě aspoň na zkoušku vezmou do hokejové přípravy. Tak jsem se dostala k hokeji a už nechtěla nic jiného,” říká ke svým začátkům s bruslemi a hokejkou čtrnáctiletá Karolína. Stejný přestup od krasobruslení k tvrdšímu ledovému sportu zažila i patnáctiletá Tereza.

Co na volbu hokeje jako vysněného sportu říkalo okolí? „Věnuju se i fotbalu, takže třeba ve

škole mezi spolužáky to žádný rozruch neudělalo. A i doma si celkem rychle zvykli. Už jako malá jsem chodívala na hokej s dědou, buď na zápasy nebo na tréninky bráchy. Věděli, že mám ten sport ráda od malička," říká Tereza.

O něco složitější to měla doma Karolína. „Mamka z toho na začátku teda moc nadšená nebyla. Měla strach, že se při zápase zraním. Slíbila jsem, že na sebe vždy dám pozor a k návratu krasobruslení jsem se přemluvit nenechala," dodává s šibalským úsměvem.

Proč je hokej tak okouzlivý? Všechny tři zpovídané mladé hráčky se shodují na tom, že krása tohoto sportu spočívá v týmovosti a také tvrdé dřině.

Do rozhovorů se připojuje Lucčin tatínek. Mít doma hokejistku neshledává nijak zvláštním. „Dalo se čekat, že u toho skončí. Už jako malá doprovázela svého bráchu na tréninky, takže je na zimáku ve Zlíně už roky. Naučila se bruslit, o něco později dostala hokejku a už u toho zůstala. Necháváme tomu volný průběh, důležité pro nás je, že se věnuje nějakému sportu. Vždyť u dnešních dětí už je to pomalu vzácnost," přidává svůj pohled na věc s neskrývaným spokojeným úsměvem pan Mikel.

Je známé, že v počátcích je hokej závazkem také rodičů dětí, které se pro tento náročný sport rozhodly. „Je to žrout času a do jisté míry pochopitelně i peněz. To je bohužel pravda, se kterou musí každý rodič počítat. Navíc pokud se chce jejich dítě opravdu někam posouvat, je třeba tomu jít naproti, kromě tréninků objet i nějaké kempy, když je příležitost," dodává tatínek jedné ze zlínských žaček.

Celý tým mladých Beranů složený jen z děvčat. Co na to říkají současné tři zlínské hokejistky? „Samozřejmě by to pro nás byla nová cenná zkušenost, ale pochybuju, že se toho v blízké době dočkáme. Ale i to prostředí mezi kluky má své výhody. Musíme s nimi držet krok. Postupem času jsou tak nějak od přírody silnější, mají lepší střelu, líp brání a nás to nutí je dohánět," hodnotí situaci z vlastního pohledu Karolína a Lucie s Terezou souhlasně přikyvuji.

Rozhovor probíhá v prostorách klubové Restaurace U Beranů, trojice děvčat ve žlutomodrých dresech si se zájmem prohlíží cenné předměty okolo sebe. „Myslím, že je důležité vědět, za koho a za co hrajeme. Sledujeme ligu, ale taky chceme vědět něco o historii klubu. Takže víme, kdo byl Luděk Čajka, známe slavné odchovance," přidává důležitou poznámku Lucie. První mistrovský titul Zlína nepamatují, a když se slavil ten druhý, v roce 2014, jistě měly ještě jiné starosti. Širší zájem o zlínský hokej je však přirozeně vede k tomu, že se těší na další zlaté úspěchy Beranů.

Na závěr může padnout jediná otázka. Jaké jsou ambice mladých zlínských hráček? „Já si hodně věřím. Budu se maximálně snažit a pracovat na sobě. Opravdu bych to chtěla dotáhnout až do reprezentace, možná do zámoří," říká sebevědomě, ale zcela upřímně Tereza. Lucie s Karolínou tak daleko dopředu neuvažují, i ony by ale rády u hokeje zůstaly. Čeká je náročná cesta, nejen na bruslích po kluzištích, ale také sportovním prostředím jako takovým.

Cestu, při níž se ale mohou inspirovat třeba svými dvěma předchůdkyněmi Natálií Mlýnkovou a Sárrou Čajanovou, které ze zlínské kabiny vystřelily až k světovým medailím a prestižním angažmá.

Mládež v play-off

Zlínští Berani, kteří i letos patří do nejvyšší kategorie Akademie AAA, mají před sebou závěrečnou fázi sezóny. Jak hodnotí uplynulý ročník manažer mládeže Zdeněk SEDLÁK starší?

Jak bys zhodnotil z pohledu mládeže uplynulé měsíce a obecně základní části dlouhodobých soutěží?

Hodnotím to velmi kladně, dvě akademie jsou již v play-off a věřím, že i dorost si zahraje vyřazovací boje.

Zároveň jsme dali příležitost hráčům ve vyšších kategoriích, aby se zlepšovali. Junioři mají starty v Maxa lize, hodně deváťáků hraje za dorost.

Byl jsi nervozní v průběhu posledního utkání juniorky?

Nervozní jsme byli všichni, ale moc jsem to klukům přál. Jako tým se semkli, ve Varech uhráli skvělý výsledek a potom porazili velmi silnou Plzeň, kterou tím po mnoha letech nepustili do play-off. Byl to jednoznačně týmový výkon.

Junioři „A“ postup do play-off

Dramatičtější to již nešlo. Ještě tři minuty byli Berani v ohrožení koncem sezony, ale nejproduktivnější hráč Lukáš Heš v čase 57:06 vstřelil důležitou branku a dovedl svůj tým k vítězství nad konkurenční Plzní.

Po uzávěrce čísla probíhalo předkolo play-off, kde se mladí Berani střetli s týmem Bílí Tygři Liberec na tři vítězná utkání.

Junioři „B“ 7. místo

V druhé nejvyšší soutěži hájí naše rezerva 7. místo s dvoubodovým náskokem na poslední juniory z Olomouce a nemůže již sestoupit do regionální ligy.

Dorost „A“ boj o play-off

Do konce základní části zbývala při uzávěrce čísla odehrát dvě kola a Berani se potřebují dostat na druhou pozici za pražskou Spartou, kterou nyní hájí Jihlava, jež má o zápas a bod více. Berani zároveň soupeří s Č. Budějovicemi a Slávií Praha.

Dorost „B“ 7. místo

Střet tabulky a jistota záchrany. Na poslední Břeclav mají rezervisté náskok 15 bodů. Bez bázně se zde tedy mohou ukazovat mladé talenty zlínského hokeje.

Dvě play-off jisté, třetí jak věříme, vybojujeme v nejbližších dnech, bereš to jako úspěch?

Každé play-off je úspěch. Mládežnické zápasy jsou hodně o aktuální formě, nemocích a věříme, že máme na to postoupit v play-off do dalších bojů.

Jak se po ročním fungování osvědčil projekt „B - týmů“ v druhých nejvyšších soutěžích?

Velmi dobře. Zůstali tady kluci, kteří by jinak nehráli hokej a ty hráče jsme potom využívali po celý rok, tím se posunovali a zlepšovali.

Jak hodnotíš žákovské kategorie?

Kluci se pohybovali na čele těch tabulek. Nyní jsou nadstavby, kde hrají s kvalitnějšími týmy a jde tam vidět progres. Ale hlavně jsme rádi, že máme nyní nejpočetnější hráčskou základnu v republice.

9. třída postup do play-off

Jako první si zajistili play-off s výrazným předstihem. V tabulce o pořadí v play-off skončili na 12. místě a mohou se těšit na extraligové play-off.

8. třída postup z 1. místa

Po vítězství v základní regionální části, kde o dva body předstihli rivala ze Vsetína se karta obrátila a nyní v průběžné tabulce bod ztrácí a jsou na 4. pozici.

7. třída postup z 3. místa

Pro Berany ze 7. třídy nadstavba právě začala a mají odehraná jen dvě utkání. V základní regionální části skončili Berani na třetí pozici.

6. třída postup z 2. místa

Mladí Berani jako jediní dohánějí hegemonu z Vítkovic, za sebou nechávají tým ze Vsetína, Třince i Frýdku-Místku.

5. třída 2. místo

V rámci dlouhodobé soutěže jsou Berani na druhé pozici, kdy ztrácejí na Rožnov 6 bodů, za sebou mají kromě rivala ze Vsetína i Brumov nebo Uh. Ostroh.

RI OKNA

RI OKNA BERANI ZLÍN

MAXA LIGA 2024/25

zlín.

RI OKNA®

HLAVNÍ PARTNEŘI

SAMOHÝL MOTOR SKODA

TRINITY BANK

Zlínský kraj bez hranic

SYNOT

KLUBOVÍ PARTNEŘI

Celur

střída sport

SIS Zlín

DATART

fatra

BPA

TAJMAC-ZPS

PSG

PETRÁŠ REZEK

IMPROMAT

VIVA

ticketportal

VASKY

HORUS

ARLES

VSACAN TOUR

MPM Trade

MPL

steza zlín

Noventis

retten

TS

TeploZlín

METALSROT

Continental

OBKLADY

RUDOLF

lavite

AVONET

AUTOM ZLÍN

LMK

unique

FRANZ JOSEF

kofola

cafe+co

bytcentrum

unicars.cz

AB

HAUSBRANDT

SÝKORA

tescoma

B&B

RIS-MONT

hega

KR-TOOLS

ENERVIT

RADEGAST

ZAKO

eSports

R. JELÍNEK

MANAG

Rim

Hrbáček Servis

maxa

NADACE

SYNOT AUTO

ASG

ADRIA GOLD

SABAYA

UNIHAL

on

ČESKÝ

LT MEDIA

UTRHN

PIPEMONT

AULIX

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

HITRADIO ZLÍN

ZLÍNSKÝ deník